सूरज गाताडे
फ्लेम

फ्लेम

हे पुस्तक विनामूल्य आहे

पण फ़ुकट नाही

हे वाचल्यावर खर्च करा ३ मिनिट

१ मिनिट : लेखकांना मेल करून हे पुस्तक कसे वाटले ते कळवा

१ मिनिट : ई साहित्य प्रतिष्ठानला मेल करून हे प्रकाशन कसे वाटले ते कळवा.

१ मिनिट : आपले मित्र व ओळखीच्या सर्व मराठी लोकांना या पुस्तकाबद्दल अणि ई साहित्यबद्दल सांगा.

असे न केल्यास यापुढे आपल्याला पुस्तके मिळणे बंद होऊ शकते.

दाम नाही मागत. मागत आहे दाद.
साद आहे आमची. हवा प्रतिसाद.

दाद म्हणजे स्तुतीच असावी असे नाही. प्रांजळ मत, सूचना, टीका, विरोधी मत यांचे स्वागत आहे. प्रामाणिक मत असावे. ज्यामुळे लेखकाला प्रगती करण्यासाठी दिशा ठरवण्यात मदत होते. मराठीत अधिक कसदार लेखन व्हावे आणि त्यातून वाचक अधिकाधिक प्रगल्भ व्हावा, आणि अखेर संपूर्ण समाज एका नव्या प्रबुद्ध उंचीवर जात रहावा.

फ्लेम

सूरज काशिनाथ गाताडे

ई साहित्य प्रतिष्ठान

फ्लेम

सूरज काशिनाथ गाताडे

चिंगळे गल्ली, पेठ वडगांव

ता. हातकणंगले, जि. कोल्हापूर

महाराष्ट्र 416112

mob.no – 9890137797, 9021584727

surajgatade26@gmail.com

या पुस्तकातील लेखनाचे सर्व हक्क लेखकाकडे सुरक्षित असून पुस्तकाचे किंवा त्यातील अंशाचे पुनर्मुद्रण वा नाट्य, चित्रपट किंवा इतर रुपांतर करण्यासाठी लेखकाची परवानगी घेणे आवश्यक आहे तसे न केल्यास कायदेशीर कारवाई होऊ शकते .

This declaration is as per the Copyright Act 1957. Copyright protection in India is available for any literary, dramatic, musical, sound recording and artistic work. The Copyright Act 1957 provides for registration of such works. Although an author's copyright in a work is recognised even without registration. Infringement of copyright entitles the owner to remedies of injunction, damages and accounts.

प्रकाशक :ई साहित्य प्रतिष्ठान

www. esahity. com

esahity@gmail. com

eSahity Pratishthan

eleventh floor

eternity

eastern express highway

Thane.

Whatsapp: 7710980841

App : https://play.google.com/store/apps/details?id=com.esahity.

प्रकाशन : २० ऑगस्ट २०१८

©esahity Pratishthan®2018

- विनामूल्य वितरणासाठी उपलब्ध .
- आपले वाचून झाल्यावर आपण हे फ़ॉरवर्ड करू शकता .
- हे ई पुस्तक वेबसाईटवर ठेवण्यापुर्वी किंवा वाचनाव्यतिरिक्त कोणताही वापर करण्यापुर्वी ई साहित्य-प्रतिष्ठानची परवानगी घेणे आवश्यकआहे .

मनोगत

नमस्कार वाचनप्रेमिंनो,

माझ्या पूर्वीच्या पुस्तकांना खूप चांगल्या प्रतिक्रिया दिल्याबद्दल मी आपला सर्वांचा मनापासून आभारी आहे...

ईसाहित्यने केलेल्या या सहकार्याबद्दल मी त्यांचा आणि वाचकांचाही खूप ऋणी आहे. यांच्यामुळेच मला वाचकांपर्यंत पोहोचता आले. आज वाचन संस्कृती संपत चालली आहे, असे सर्वजण म्हणत असताना ईसाहित्यची ही साहित्य चळवळ वाचन संस्कृतीला उभारी देणारी आहे. त्यामुळे ईसाहित्यचे सहस्र आभार...

आपण सर्वांनी मला दिलेल्या प्रोत्साहनाबद्दल आणि प्रतिसादाबद्दल एक 'थँक यू गिफ्ट' म्हणून नव्याने या कथा मी खास ई साहित्य व वाचकांसाठी लिहिल्या आहेत. या कथांची पार्श्वभूमी जरी वास्तविक असली, तरी या कथांचा वास्तवाशी काही एक संबंध नाही. या पूर्णपणे एक काल्पनिक कथा आहेत. आशा आहे आपणा सर्वांना या कथा आवडतील... काही चुका आढळल्या तर जरूर कळवा...

सूरज काशीनाथ गाताडे.
पेठ वडगांव, ता. हातकणंगले, जि. कोल्हापूर
फोन नं. - 9890137797
व्हॉट्स एप नं. - 9021584727
इ मेल. - surajgatade26@gmail.com

सूरज गाताडे यांची ई साहित्यवर प्रकाशित ४ पुस्तके:

१) द डेथ ऑफ लिंकन्स मदर - वैज्ञानिक शोधकथा

२) डेथ विल - वैज्ञानिक शोधकथा

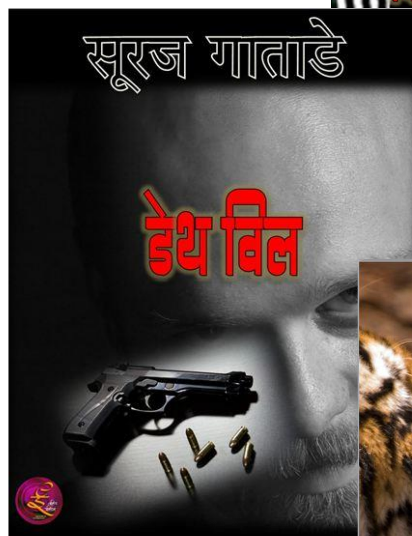

३) दे किस्ड् बाय मिस्टेक - प्रेमकथा

४) द पॅरासाइट

कृपया ही पुस्तके सुद्धा वाचून

आपल्या प्रतिक्रिया व सूचना कळवा...

अनेक धन्यवाद...

सुरज गाताडे

mob.no – 9890137797

हे पुस्तक

ईपुस्तक वेड्यांना समर्पित...

“द फ्लेम”

सूरज काशीनाथ गाताडे

कथानुक्रम

फ़ाइंडिंग अनु
आदि चेतना
रुही
फ्लेम

“फायंडिंग अनु . . .”

□फॅन्टसी + म्युझिकल लव स्टोरी □

सूरज□बॉर्न डॅलेंटेड वोकॅलिस्ट व म्युझिक अरेंजर. त्यामुळं त्याचे आई □ वडील त्याच्या या गुणामुळेच सर्व कॉम्पिटीशन्स् जिंकण्यासाठी त्याच्यावर प्रेशर टाकत असत. एकदा एका शोमध्ये गात असताना अधिक रियाजामुळे त्याच्या गळयावर ताण पडतो व भर कार्य□मात त्याचा आवाज जातो. लोक आपली चेष्टा करतील□ आई रागवेल या भीतीनं त्याला दरदरून घाम फुटतो व तो बेशुद्ध होवून स्टेज्वरच कोसळतो.

जेव्हा तो शुद्धीवर येतो. तेव्हा त्याची चौकशी करण्याऐवजी त्याची आई त्याला खूप ओरडते. हे असहय होवून तो बाहेर निघून जातो. तो जात असताना स्टेज्वर दूस□या एका आर्टिस्टचे गाणे चालू असते. ते त्याला ऐकू आलेले नसते. पण रागाच्या भरात त्याच्या हे लक्षात येत नाही.

रस्त्यात□त्याला वातावरणातील आवाज तर ऐकू येत असतात□पण जवळूनच जाणा□या बासरी विकणा□या बासरी वादकाची बासरी मात्र त्याला ऐकू येत नाही. तो गोंधळतो. कॉडवर गाणं ऐकण्याचा प्रयत्न करतो□पण तरीही त्याला ते ऐकू येत

नाही. त्याच्या लक्षात येतं□की तो संगीत सोडून सर्व काही ऐकू शकतोय. त्याच्या मनातील भीतीने त्याला संगीतापासून खूप दूर नेवून ठेवलेलं असतं. इतकं□की तो कोणत्याही प्रकारचे संगीत ऐकण्यास असमर्थ झालेला असतो. मग निराशेनं तो गाणंही सोडतो आणि घरही...

शहरातच एक खोली घेवून तो राहू लागतो. उच्चवर्गीय असून तो खर्च भागवण्यासाठी एका कॅफेत नोकरी करू लागतो.

३ □४ वर्ष अशीच निघून जातात. एका सुट्टीच्या दिवशी सकाळी एका डोंगरावर फिरायला गेला असताना कुठून तरी एक सूर्य किरण अंधाराला भेदावं तसं त्याला होतं. एक खूपच उल्हासित अशी गिटारची धून त्याच्या कानावर पडते. तो वेडयासारखा त्या आवाजाच्या दिशेनं धावतो.

एका दरी शेजारी त्याला एक सुंदर मुलगी तल्लीन होवून गिटार प्ले करत असलेली दिसते. सूर्याच्या कोवळया प्रकाशात तीही सूर्यासारखीच चमकत असलेली त्याला दिसते. जणू त्याच्या संगीत आयुष्याला नवचैतन्य देणारा सूर्यच हा... □

तो तिच्यापाशी उभारतो. इतक्या वर्षात पहिल्यांदाच संगीत त्याच्या कानी पडत असतं. तो हरवून जातो स्वतःला आणि त्याच्या चेतनेतून त्या संगीताच्या लयींना साद घालणारं गाणं जन्म घेवू लागतं. तीही त्याच्या सोबत गाणं म्हणू लागते. दोघेही संगीताच्या विश्वात एकमेकांसोबत हरवून जातात. त्यांच्या हे लक्षातच येत नाही□की ते एकमेकांना ओळखत देखील नाहीत.

आणि एका क्षणाला गाणं संपतं. ती भानावर येते. समोर सूरज उभा. खूप दिवसांनी गाण्याशी संबंध आल्याने अजूनही तो त्या अवस्थेतून बाहेर आलेला नसतो. ती त्याला त्याचं नावं विचारते. तो भानावर येतो. घडलेला प्रकार सांगून इतक्या

दिवसांनी तिच्यामुळं संगीत कानावर पडल्यानं तो तिला धन्यवाद देतो. ती स्वतःची ओळख 'अनु' अशी करून देते. आणि त्याला सल्लाही देते□की भलेही त्याला संगीत ऐकू येत नसेल□पण त्यानं गाणं सोडू नये. त्यानंतर रोज त्यांचं असं भेटणं व संगीताची साधना करणं चालू होतं.

सूरजला एक गोष्ट मात्र त्रास देत असते, की "अनुनेच वाजवलेलं संगीत व गाणंच फक्त त्याला कसं काय ऐकू येतं□इतर कोणाचं का नाही□हिच्यात एवढं खास काय आहे?" प्रश्न मनात असूनही आता तो समाधानी असतो. कारण त्याला पुन्हा संगीत अनुभवता येत असतं. पूर्वी जेव्हा तो गाणं म्हणायचा तेव्हा त्यात कसलेही इमोशन्स् नसायची.

सूरजचा एक रेकॉर्डिस्ट मित्र सूरजवर म्युझिक थेरेपी करत असतो. जेणे करून सूरज नॉर्मल होईल. तो एका नवीन गायकाचं नुकतंच रेकॉर्ड केलेलं गाणं सूरजला ऐकवतो. पण आताही त्याला काही ऐकू येत नाही. मित्रालाही ते गाणं या वेळी बारकाव्यानं ऐकल्याणं काही खास वाटलेलं नसतं.

"सगळी गाणी इमोशनलेस् असतात अलिकडची. विदआऊट सोल□तू पाहिजे होतास यार इंडस्ट्रीत!" मित्र सूरजला म्हणतो.

तेव्हा अचानक सूरजच्या लक्षात येतं□की अनु ज्या भावनेनं गिटार वाजवते□ गाणं म्हणते, ती 'भावना' सूरजच्या हृदयाला स्पर्शत असल्यानं तिनं वाजवलेलं व गायलेलं प्रत्येक गाणं त्याला ऐकू येत असतं. ही गोष्ट लक्षात आल्यावर तो आपसूकच तिच्या प्रेमात पडतो. 'संगीत' आणि 'तो' यामधला 'ती' दूवा ठरलेली असते.

दूसऱ्या दिवशी दोघे भेटतात. पण त्याला त्याचं प्रेम तिच्यासमोर एक्सप्रेस् करता येत नसतं. त्याचवेळी ती त्याच्या समोर त्यांच्या बॅन्डमध्ये गाण्याचा प्रस्ताव ठेवते. कारण त्यांच्या बॅन्डमधील मेल वोकॅलिस्ट आजारी असतो. सूरज नाही म्हणतो. पण ती खूप आग्रह करते. भलेही त्याला संगीत ऐकू येत नाही, पण म्हणून त्यानं गाणंच बंद करणं योग्य नाही आणि परफॉर्मन्स्वेळी तीही सोबत असेलच त्याला इन्स्ट्रक्शन्स् द्यायला, हे ती त्याला पटवून देते व तो इतक्या वर्षांनी लोकांसमोर गायला तयार होतो.

त्यांचा परफॉर्मन्स् हिट होतो. प्रेक्षकांमधून बाहेर पडताना अनुचं एका व्यक्तीकडं लक्ष जातं. आणि अचानकच ती कम्पलिट्ली चेंज होते व गिटार तिथंच फेकून निघून जाते. सूरज गिटार उचलून तिच्या मागं जातो. तिला 'अनु' म्हणून हाक मारतो. पण ती त्याला ओळख देत नाही. ती त्याला आपलं नांव 'रेणू' असं सांगून त्याच्याशी खूपच रूड्ली वागते आणि त्यानं देवू केलेलं गिटारही ती त्याच्या अंगावर भिरकावून निघून जाते. तो असमंजसपणे जाणाऱ्या तिला पाहत तेथे उभारतो व ती दिसेनाशी झाल्यावर परफॉर्मन्स्च्या ठिकाणी परततो, ते डोळयांत पाणी घेवूनच. तो खूपच हर्ट झालेला असतो. बाकीचे तिथंच वाट पहात थांबलेले असतात. सूरजला एकटयालाच परतलेलं पाहून त्याला अनुबद्दल विचारतात. तो घडलेला प्रकार सांगतो. तेव्हा बॅन्डमधील चिन्मय नांवाचा एकजण सूरजला टेन्शन न घेण्यास सांगतो व त्याला सोबत घेवून जातो.

चिन्मयच्या घरी त्याच्या रूमवर, सूरज अजूनही घडलेल्या प्रकाराबद्दल सचिंत असतो. त्याची अवस्था पाहून चिन्मय त्याला सांगू लागतो,

"तू जिला अनु समजतोस, ती खरंच रेणु आहे. मघाशी ज्या माणसाला पाहून ती अस्वस्थ झाली, तो तिचा बॉयफ्रेंड विरेन होता. त्याला सिंपल आणि स्वीट

अशी गर्ल□ंड हवी होती. रेणु खूप इमोश्नल व सेंसिटिव्ह आहे□पण मनातलं तिला कधी एक्सप्रेस करता आलं नाही आणि म्हणूनच ती खूप अग्रेसिव्ह व व्हायलेंट आहे. तरीही रेणूनं विरेनसाठी स्वतःला बदललं. पण त्यानं दूस□याच एका मूलीला स्वीकारलं. नंतर हा शिक्षणासाठी इकडं आला. त्याला शोधण्यासाठी रेणुही घरी काही न सांगता इकडे आली आणि नांव बदलून इथं राहू लागली. आणि तिचा तिच्या बॉय□ंडचा शोध चालू झाला. उपजिविका चालवण्यासाठी ती आमच्या बॅन्डमध्ये सामील झाली. आणि त्याचवेळी तू तिच्या आयुष्यात आलास. तुझ्यासोबत घालवलेल्या वेळामुळं 'अनु' हेच आपलं खरं व्यक्तिमत्त्व आहे असं तिला वाटू लागलं. तिचं पूर्व आयुष्य ती पूर्णपणे विसरून गेली आहे. तिचं संगीतावरचं प्रेम मात्र कायम राहिलं. पण आजच्या घटनेनं मला वाटतंय□की विरेन वरील प्रेमही तिच्यात कुठंतरी जीवंत होतं. अजूनही आहे!"

हे सर्व सूरजसाठी कल्पनेच्या पलीकडचं होतं. या मुलीवर आपलं प्रेम आहे हे त्याला आत्ताच समजलं होते□पण या गोड स्वप्नात वास्तवानं त्याला जास्त काळ राहूच दिलं नाही□पुढे चिन्मय सांगतो□

"तिला त्रास होवू नये म्हणून आम्हीही सत्य माहित असूनही तिला अनु म्हणूनच स्वीकारलंय."

"पण तुम्हाला हे सगळं कसं कळलं?"

"तिची मोठी बहिण रूचिका तिला शोधत आमच्यापर्यंत आली होती. तेव्हापासून ती आमच्या कॉन्टॅक्टमध्ये आहे. तिने रेणूची हकिकत आम्हाला सांगितली. पुढे तिच्या वडिलांनी पाठवलेले पैसेच आम्ही स्पॉन्सर्सकडून आलेले पैसे म्हणून तिला देवू लागलो. काही दिवसांपूर्वीही रूचिका तिला भेटण्यासाठी आली

होती□पण तिने तिला ओळखलंच नाही. मग ती आम्हाला येवून भेटली. तेव्हा आमच्या लक्षात आले□की तू तिच्या आयुष्यात आल्यापासूनच तिच्यात असा बदल झाला आहे. म्हणून मग रूचिका सायकियाट्रिस्टला भेटली. त्यांचं म्हणणं आहे□की रेणू खूपच इमोश्नल आहे. त्यामुळं तिच्या आयुष्यात घडलेल्या सडन चेंजनं ती डिसअसोसिव्ह आयडेंटी डिसऑर्डरची शिकार झाली आहे. एकीकडं तिनं तिच्या प्रेमासाठी आपली आयडेंटीच चेंज केली□पण तरीही तिच्या प्रेमानं तिला नाकारलं. मग आयडेंटी बदलल्यावर तू तिला भेटलास□तिच्या इतकाच संगीतप्रेमी. ती जशी आहे□तशी तिला स्विकारणारा. आणि म्हणूनच तिला अनु हीच तिची आयडिंटी खरी वाटू लागलीय आणि पूर्वाआयुष्य ती पूर्णपणे विसरून गेलीय असं सायकियाट्रिस्टचं म्हणणं आहे. त्यामुळं सध्यातरी जसं चालू आहे तसं चालू राहू द्यावं असं आम्ही ठरवलंय. पण आज तो माणूस समोर आला आणि सगळंच बदललं..."

"मग आता?" सूरज चिंतेने विचारतो.

"सध्या कोणाकडंच याचं उत्तर नाही. पण तू काही काळजी करू नको. तिला मागचं सगळं आठवलंय म्हणजे ती नक्कीच तिच्या ख□या घरी गेली असेल." चिन्मय सूरजला आश्वस्त करतो.

सूरज तिथून बाहेर पडतो. तो अजूनही टेन्शनमध्ये असतो.

"तिचं विरेनवरचं प्रेम इतकं डीप आहे का, की त्याला नुसतं पाहिल्यानं ती मुळ व्यक्तिमत्त्वात परत यावी□मग माझं तिच्यावरचं प्रेम कमी आहे□ की खोटंच आहे□मी हाक मारूनही अनु न परतावी□... काय करावं□ती तर सगळं विसरूनच गेलीय..."

दूस□या दिवशी सकाळी तो आशेनं त्या ठिकाणी जातो. खूप वेळ वाट पाहूनही ती येत नाही. म्हणून तो स्वतःच गाणं म्हणण्याचा प्रयत्न करतो. पण त्याच्या कंठातून आवाजच फुटत नाही. पुन्हा पूर्वीसारखीच त्याची अवस्था होते. त्याच्या लक्षात येतं□की अनुच आपली प्रेरणा आहे. तिच्याशिवाय आपलं अस्तित्त्व शून्य आहे. तिला परत आणलीच पाहिजे असं ठरवून तो चिन्मयकडून पत्ता घेवून तिच्या घरी पोहोचतो.

सूरजमुळं रेणू पुन्हा आपलं खरं व्यक्तिमत्त्व विसरून जाईल असं वाटून त्याला तिला भेटू दिलं जात नाही. मग तो□अनु व तो पूर्वी रोज सकाळी म्हणत असलेलं गाणं सगळं बळ एकवटून म्हणतो. आणि त्याची ती आर्त हाक रेणूमधील अनुपर्यंत पोहोचते व तिचं व्यक्तिमत्त्व पुन्हा बदलतं. त्याच्यासोबत घालवलेले दिवस तिला आठवतात आणि ती बाहेर येवून त्याला भेटते. आता अनु या व्यक्तिमत्त्वामुळं ती घरच्यांना ओळखण्यास नकार देते आणि सूरज बरोबर परतते.

सूरजचं आयुष्य पुन्हा पूर्ववत होतं. दोघे एकमेकांसोबत आनंदात असतात... आणि एक दिवस□रूचिका येते. ती सूरजला भेटते. त्याला सांगते□

"जो पर्यंत तू रेणूच्या आयुष्यात आहेस□तो पर्यंत आमची रेणू आम्हाला परत मिळणार नाही. तरी तू तिच्या आयुष्यातून निघून जा."

तिच्या या बोलण्यानं सूरज अपसेट होतो व तेथून निघून जातो.

"अनु; तू माझी प्ररणा आहेस अनु... असं कसं मी तुला स्वतः पासून दूर जावू देवू...?" घरी जाताना तो स्वतःशीच पुटपुटतो.

दूसऱ्या दिवशी सकाळी सूरज व अनु पुन्हा भेटतात. अनु आधीच येवून तिच्या नवीन गाण्याचं नोटेशन तयार करत बसलेली असते. सूरज आल्यावर ती त्याला नोटेशन दाखवते व ते नोटेशन गिटारवर वाजवण्यात मग्न होते. नोटेशन पाहून तो डायरीची पानं पलटून पाहतो. एका पानावर लिहिलेलं असतं□

"लव यु विरेन!"

हे वाचून त्याच्या डोळयांतून पाणी ओघळतं. आपल्या स्वार्थासाठी आपण हिला हिच्या खऱ्या अस्तित्त्वापासून दूर ठेवतोय असं त्याला वाटू लागतं. त्याच्या डोळयांतलं पाणी त्या अक्षरांवर पडून अक्षरं विस्कटतात आणि तो भानावर येतो. तो लगेच डोळयांतलं पाणी पुसून नोटेशनचं पान काढतो. नोटेशन अर्धवट असतं. तिला पुढची चाल सुचत नसते. म्हणून ती थांबते. तेव्हा सूरज तिची धुन पूर्ण करतो.

काही दिवसांनी तो रूचिकाला त्याच्या कॅफेवर बोलवून घेतो.

"मी एका सायकियाट्रिस्टला भेटलोय. त्यांना सर्व केस मी एक्सप्लेन केलीय. तिला तिचं खरं व्यक्तिमत्त्व ओळखून देण्यास ते आपली मदत करू शकतात." सूरज तिला सांगतो.

"पण तू तिला त्यांच्याकडं घेवून कसं जाणार?"

"मला तिला सगळं खरं सांगावं लागेल!"

"तू असं नाही करू शकत. सगळयाचा तिच्यावर काय परिणाम होईल काही सांगता येणार नाही. हे तिच्यासाठी धोकादायक ठरू शकतं."

"पण तिला तिच्या अस्तित्त्वाचं भान करून देण्यासाठी हे करणं गजचं आहे!"

आणि रूचिका नाईलाजाने सूरजचं हे म्हणणं मान्य करते. पण रेणूला काही त्रास होणार नाही याची काळजी घेण्याची त्याला अट घालते.

अनु जर सूरजच्या आयुष्यातून निघून गेली तर त्याची प्रेरणा संपेल. संगीत पुन्हा त्याच्या आयुष्यातून नामशेष होवून जाईल हे माहित असूनही तो हा निर्णय घेतो.

नंतरचा अख्खा दिवस सूरज अनुसोबत घालवतो. हा शेवटचा दिवस त्याला मनसोक्त जगून घ्यायचा असतो. आणि साठवून घ्यायचा असतो आयुष्यभरासाठी...

दूस□ दिवशी सकाळी ते नेहमी प्रमाणं भेटतात. अनु गाणं चालू करते. सूरज तिला मध्येच थांबवून काळजावर दगड ठेवून सारं काही सांगून टाकतो. आणि खरंच या सगळयाचा तिला त्रास होवू लागतो. जून्या आठवणी तिच्या डोळयांसमोरून फ्लॅश होवू लागतात. प्रामुख्यानं विरेनच्या. आणि ती बेशुध्द होते... **कट टूः**

सायकियाट्रिस्टचे हॉस्पिटल□ अनु सायकियाट्रिस्टच्या खूर्चीत आहे. सायकियाट्रिस्ट अनुवर संमोहनाच्या सहाय्यानं उपचार करत आहे. बाहेर सूरज डोळयांत आसवं घेवून आशेनं काचेच्या खिडकीतून अनुला पाहत आहे. मनातूनच तिला न जाण्यासाठी आर्त हाक मारत आहे...

आतमध्ये सायकियाट्रिस्ट ‘अनु’च्या सबकॉन्शियस माईन्डमध्ये एन्टर करून ‘अनु’चे वय वाढवत वाढवत तिचे ते अस्तित्त्व संपवतो. आता जागी होते ती ‘रेणू’. सायकियाट्रिस्ट अनुचे व्यक्तिमत्त्व संपून रेणूला तिचं खरं अस्तित्त्व परत मिळवून देतो.

आणि या बरोबरच सूरजसाठी सगळं संपतं. रेणू दरम्यानच्या काळात अनु म्हणून घालवलेला सगळा काळ विसरून जाते□सूरजलाही. एव्हाना बाहेर रेणूच्या घरचे आलेले असतात. तेही सगळं लपवून तिला स्ट्रेसमधून बाहेर काढण्यासाठी तिची नॉर्मल ट्रिटमेंट चालू होती म्हणून सांगतात. आणि तिला घरी घेवून जावू लागतात. पण शेजारीच एका बाकावर हताष बसलेल्या सूरजला ती ओळखतही नाही. खूपवेळ खाली मान घालून बसलेला सूरज ती जवळून गेल्याच्या जाणीवेनं जाणाऱ्या पाठमोऱ्या रेणूकडं पाहून हमसून रडू लागतो. नियतीनं पुन्हा त्याला एकटं पाडलेलं असतं. संगीतच नाही तर त्याचं प्रेमही यावेळी तिनं हिरावून घेतलं असतं...

रेणूला मुळ घरी आणलं जातं. रेणूची बहिण रूचिका अनुचे सामान समेटून घरी नेते. रेणूचं जीवन व्यवस्थित चालू होतं. विरेनच्या आठवणींतूनही ती काळानुसार बाहेर पडत असते. सूरज बद्दल तर तिला काही आठवतच नसतं.

पण एक दिवस तिला तिच्या नोटेशन्स्ची डायरी सापडते. त्यात तिला सूरज सोबत बनवलेली धुन सापडते. पण ती धुन तिला आठवत नसते. आपण ही धुन कधी बनवली हेच तिला लक्षात येत नाही. तरी ती□ती धुन ट्राय करते. गिटारवर ती धुन वाजवत ती एन्डला येते. पण त्याचे नोटेशन त्यावेळी तिने डायरीत लिहिलेली नसते. पण मग काही वेळ विचार करून ती□ती धुन आठवून कंप्लिट करतेच. नंतर क्षणातच ती साशंक होते□एक तर ही नोट तिच्या डायरीत आली कशी हे

तिच्यासाठी कोडं असतं. त्यातूनही ती अर्धवट असते. मग तिनं ती कंप्लिट केली कशी□शिवाय कंप्लिट झालेली शेवटची नोटही तिला अनोळखी किंवा अचानक सुचलेली नसते□तर तिला ती पूर्ण ओळखीची वाटत असते. मग ती याचाच विचार करू लागते.

शेवटी काहीच उत्तर न सापडल्यानं ती याबद्दल रूचिकाला विचारते. पण रूचिका काही माहित नसल्याचं तिला सांगते. रेणूला पुन्हा गमवण्याची तिला भिती असते. म्हणून दरम्यानच्या आठवणी ती तिच्यापासून लपवून ठेवते.

इकडे अनु आता कधीच परतणार नाही हे माहित असूनही सूरज रोज सकाळी त्यांच्या रियाजाच्या ठिकाणी तिची वाट बघत बसत असतो. गाण्याचा □ वाजवण्याचा प्रयत्न करत असतो□पण त्याचंच गाणं □वाजवणं त्याला ऐकू येत नसतं□जाणवत नसतं.

पण एक दिवस अचानक त्याला दुरून मंदशी एक धुन ऐकू येते. ती धुन जवळ □जवळ येत असल्याचं त्याला जाणवतं. धुन त्यानं ओळखलेली असते. त्यानंच कंप्लिट केलेली अनुची धून असते ही. तो व्याकुळतेनं उभारतो. गडबडीनं थोडं पुढे त्या दिशेनं जातो. समोरून ‘ती’ गिटारवर तीच धुन वाजवत त्याच्याच दिशेनं येत असते. पण... पण□हे कसं शक्याय□ही अनु आहे□की रेणू□

ती त्याच्या जवळ येवून थांबते. दोघेही डुंबणा□या सूर्याकडं पाहत असतात.

“खूप प्रेम करतोस ना तिच्यावर?” रेणूचा सूरजला प्रश्न.

सूरज अविश्वासानं तिच्याकडं पाहतो. तीही त्याच्याकडं बघते□

“असं बघू नकोस. मी अनुबद्दलच विचारतीए!”

“तुला हे . . .”

सूरजचा प्रश्न मध्येच तोडत रेणू बोलते□

“रूचिकानं सांगितलं.” पुढे बघून बोलू लागते, “मला अजूनही काही आठवत नाही□पण या चालीमुळं मला जाणवलं□माझ्या आयुष्यात काही तरी खूप मुल्यवान आहे□जे मागं सुटलंय. काय ते मात्र आठवत नव्हतं. खूपच विचारल्यावर रूचिकानंच मला सगळं सांगितलं.”

“पण काय फायदा? अनु तर आता राहिली नाही . . .” सूरज हताषपणे बोलून जातो.

“तुझं खरंच तिच्यावर खरं प्रेम असेल, तर येईलही ती . . .”

सूरज पुन्हा अविश्वासानं तिच्याकडं पाहू लागतो.

“हाक मारून तर बघ!” ती त्याला आग्रह करते.

थोडा विचार करून तो आर्तपणे “अनु” अशी हाक मारतो. आणि रेणू एकदमच बेशुद्ध होते. सूरज चिंताग्रस्त होतो. टेंशनमध्येही तो अनाहुतपणे तिला ‘अनु - अनु’ अशाच हाका मारू लागतो. काही वेळात ती शुद्धीवर येते. तिला ठिक पाहून तो थोडा रिलॅक्स होतो□पण डोळयांतून अश्रू ओघळतच असतात. ती त्याचे डोळे पुसते. दोघांची नजरानजर होते आणि मग व्यक्त होण्यासाठी दोघांना शब्दांची गरज लागत नाही. तो तिच्या डोक्याला डोके लावून वेडयासारखा रडू लागतो. हिच्याही डोळयांतून पाणी ओघळू लागतं. उगवणाऱ्या सूर्यामुळं त्या दोघांचेही चेहरे चमकत असतात. आणि पर्यायानं त्यांचे अश्रूथेंबही . . .

पुढं ते बॅन्डसोबत आणखी एक परफॉर्मन्स् करतात. शेवटी लोक त्यांचे ऑटोग्राफ घेत असताना 'ती' एका लहान मुलीच्या वहीवर 'रेणू' अशी सिग्नेचर करते. आणि आपल्या लक्षात येतं; अनुचं अस्तित्त्व संपलं असूनही 'त्याचं' अनुवरचं प्रेम पाहून रेणूच त्याच्यासाठी अनु म्हणून वावरत आहे. तिला सूरजचं अनुवरचं निस्वार्थ आणि निर्भेळ प्रेम पटलेलं असतं. आणि अशाप्रकारे सूरजला त्याचं प्रेम आणि संगीतही परत मिळालेलं असतं... □

<u>SWEET END!</u>

"आदि-चेतना" - एक अद्भुत प्रेमकथा

ही कहाणी आहे चेतना नांवाच्या तरुणीची आणि आदिश सोबतच्या तिच्या मैत्रीची... आदिश; एक अनोळखी, चमत्कारीक, सतत चेहऱ्यावर मास्क परिधान करणारा तरुण. चेतना जिचा प्रेमभंग झाला आहे आणि ती आतून पूर्णपणे तुटली आहे. मानसिक आधार व थोडा बदल मिळावा म्हणून ती तिच्या अजोळी येते. आणि एक दिवस एकटीच फिरत असताना जंगलात ती हरवते. ती गोंधळते, घाबरते. बाहेर पडण्यासाठी ती मार्ग शोधू लागते आणि... अचानक सगळे बदलायला लागते. ते जंगल तिला वेगळे, पण खूप सूंदर भासू लागते. रंगीत, प्रकाशमान...

हे बदलेले नवीन जंगल दिसायला स्वर्गातील आनंदवनासारखे असते. ती त्या दृश्याचा आनंद घेत असताना तिला ठेच लागते. आणि समोर तो येतो; चेहऱ्यावर मास्क घातलेला आदिश. चेतना खाली पडत असताना आदिशचा आधार घेऊ पाहते, पण तो तिला खाली पडू देतो... आणि मला स्पर्श करू नको म्हणून तिला सांगून जंगलातून बाहेर पडण्याची वाट दाखवतो. पुढील मग प्रत्येक दिवस ती रोज आदिशला भेटण्यास येऊ लागते.

तिला आदिशला स्पर्श करायचा असतो. ती गुंतली गेलेली असते त्याच्यात. पण... पण आदिशला जर तिचा स्पर्श झाला, तर तो अदृश्य होणार असतो. हे आदिश कडूनच एक दिवस चेतनाला समजलेले असते. त्यांच्या परस्पर संबंधांवर अशी मर्यादा असूनही ते खूप चांगले मित्र बनतात. त्यांचे नाते फूलत - बहरत जात असते...

चेतना पौगंडावस्थेत असते व ती त्या तिच्या उदयोन्मुख प्रेम भावना व त्यांच्या अनिश्चित भविष्याशी एकाचवेळी संघर्ष करण्यास सुरुवात करते. तर आदिश, तरुण वयात असलेल्या चेतनाला स्पर्श करू इच्छित असतो, पण तो करू शकत नसतो.

एक दिवस ते नेहमी सारखेच भेटतात. त्या भेटीत आदिश चेतनाला त्या जंगलातील रम्य, मोहक, सूंदरशा ठिकाणी डेटवर घेऊन जातो. जंगलाला नुकतीच पालवी फुटत असते... सुरुवातीच्या पावसाचे थेंब जंगल न्हावून काढत असतात आणि... त्या संध्या समयी अचानक एक अनपेक्षित घटना घडते...

आपल्याला निराशेच्या खाईतून बाहेर काढणाऱ्या आदिशवर ती जीवापाड प्रेम करू लागलेली असते. हे आदिशला तिच्या डोळयांत दिसते आणि मग कसलाही विचार न करता तो भावविभोर होऊन तिला आपल्या मिठीत घेतो. त्याच्या दोन्ही डोळयांतून वाहणारे अश्रू त्याच्या हनुवटीवर एकत्र येऊन मानेवरून खाली ओघळू लागतात आणि तो चेतना मिठीत असतानाच आपला मास्क काढतो. त्याला अर्धाच चेहरा असतो. कसलाच रेखीव आकार नाही. तो चेतनाला आपला चेहरा दाखवत नाही. तिला मिठीत घट्ट धरून ठेवतो. जसे तिला आपल्या पासून विलग होऊच द्यायचे नाही असा त्याने विचार केलेला असतो. हे माहीत असूनही, की त्याला आता जावे लागणार आहे. आणि... आणि, या एका क्षणाचा अचानक मनात उत्पन्न झालेला मोह झुगारून देऊन तो तिच्या मिठीत असतानाच हवेत विरुन जातो. तिच्या दुःखाला अंत राहत नाही. कारण ती आता यापुढे आदिशला कधीच भेटू शकणार नसते. तिलाही आदिशच्या मिठीत त्याच्या सोबतच सामावून जायचे असते. पण तसे होत नाही. आदिश एकटाच हवेत विरुन जातो आणि त्याचा आवाज मात्र परिसरात घुमू लागतो,

"हे सूंदर जंगल तुझी कल्पना मात्र आहे चेतना. मी कधीच खरा नव्हतो. तुझी एक कोरी कल्पना मात्र होतो मी. निराशेतून, भीतीतून बाहेर पडण्यासाठी तुझ्या

मनाने तयार केलेले आभासी जग. आणि म्हणूनच तर मला आदिश नांव दिलेस. एक किरण; आशेचा. मी एक कल्पना असल्यानंच मला चेहरा नव्हता. पण बिनचेहऱ्याचं मला तुझ्या समोर यायचं नव्हतं. म्हणून हा मास्क. मी कल्पना जरी असलो, तरी खरे सांगतो चेतना, तुला पाहताक्षणी मी तुझ्या प्रेमात पडलो होतो. तुला तेच हवं होतं ना? कोणीतरी तुझ्यावर प्रेम करणारं. तुझी काळजी घेणारं तुला कोणीतरी हवं होतं. म्हणूनच जेव्हा तू खूप घाबरलीस, तू माझी निर्मिती केलीस. मलाही आयुष्यभर तुला साथ द्यायची होती. म्हणूनच तर मी तुला मला स्पर्श करू देत नव्हतो आणि खूप इच्छा असूनही स्वतःही तुला स्पर्श करत नव्हतो. "

"म्हणजे तुला आधी पासून सगळं माहिती होतं! मग का माझ्या सोबत असं वागलास?" ती रडत ओरडते.

"कारण मी तुझ्यावर प्रेम करतो! सुरुवातीला मला चेहरा नव्हता. नंतर नंतर माझा चेहराही आकार घेऊ लागला. माझ्या लक्षात आलं, की तू माझ्यात गुंतत चालली आहेस आणि नकळत तुझ्या कल्पनेला तू सत्याचं रुप देऊ पाहते आहेस. मला हे होऊ द्यायचं नव्हतं. कारण तू कल्पनेत जगलेलं मला चालणार नव्हतं. म्हणूनच माझा चेहरा पूर्ण तयार होण्याआधी मला तुला सोडून जाणं भाग होतं. मी यासाठी तुझी माफी मागतो. प्लीज मला माफ कर.

"चेतना, जेव्हा स्वप्न सत्याला भेटतं, तेव्हा ते विरुन जातं. हं! कधी कधी तुझ्या सारखं सत्य माझ्या सारख्या स्वप्नापेक्षाही इतकं सूंदर असतं, की मग मलाही तुला भेटावसं वाटलंच... म्हणूनच मी तुला मिठीत घेतलं. आता अदृश्य होण्याची माझी वेळ आली होती. तुझ्या पुढे खूप संधी आहेत. सत्य आणि एक सूंदर जीवन बाहेर तुझी वाट पाहतंय. माझ्यासाठी दुःख करणं सोड. पुढं जा... गुड बाय!" आदिशचा आवाज त्याच्या सारखाच विरुन जातो.

चेतना शेवटी आदिशने सांगितल्यानुसार आपलं दुःख विसरून आयुष्यात पुढे जाण्याचा निश्चय करते... ती त्या जंगलातून बाहेर पडते; ती कायमची! मागे वळून पाहिल्यावर चेतनाला दिसते, ते तेच जुने साधारणसे जंगल; जिथे ती पूर्वी हरवली होती. तिने सत्य स्वीकारलेले असते आणि म्हणून तिच्या कल्पनेतील ते जंगल आता गायब झालेले असते.

समाप्त!

"रुहि" - एक सांगीतिक प्रवास

रुहि, एक चाइल्ड प्रोडिजी. अगदी लहानपणापासून तिने संगीतात प्राविण्य मिळवलं आहे. संगीत तिचा प्राण आहे आणि ती स्वतः संगीताचा आत्मा आहे.

संगीत क्षेत्रात ऊंची गाठणं, एक चांगली गायिका होणं, एवढंच तिचं स्वप्न आहे. तिचा ध्यास आहे, फक्त आणि फक्त संगीत...

या क्षेत्रात मिळणारा पैसा, नांव, प्रसिद्धी, लोकप्रियता अशा गोष्टींशी तिला काही देणं घेणं नसतं. तिची आस्था फक्त संगीतावरच असते. तरी लहान वयातच ती आपल्या गानकौशल्यानं प्रसिद्धीच्या शिखरावर पोहोचलेली असते. पण एवढ्यावरच तिला थांबायचं नसतं. संगीतातील हर एक गोष्ट शिकणं, स्वतःमध्ये ते भिणवणं व आपल्या स्वरांवाटे ते सर्व व्यक्त करणं एवढंच तिचं लक्ष्य असतं.

पण कदाचित नियतीला हे मान्य नसतं. एक दिवस गाताना तिच्या गळ्याला त्रास होतो. तिची तपासणी केल्यानंतर कळतं, की तिला थ्रोट कॅन्सर (घशाचा कर्करोग) आहे...

आणि आता हा तिचा आजार तिला तिच्या स्वप्नापासून दूर ठेवणार असतो... तिच्या घशातील ट्यूमर काढण्यासाठी ऑपरेशन करावं लागणार असतं. पण एकदा का हे ऑप्रेशन झालं, की मग तिचे वोकल कॉर्ड्स (स्वरतंतू) कायमचे निकामी

होणार असतात आणि यामुळे ती गाण्याला कायमची मुकणार असते. जर ऑपरेशन झाले, तर ती भविष्यात कधीच गाणं म्हणू शकणार नसते. घशातील ट्यूमरमुळे तिला ऑलरेडी स्वासनाचा त्रास चालू झालेला असतो. वरच्या सुरात गाण्याची क्षमताही ती गमावून बसलेली असते. ऑपरेशन तर गरजेचं असतं; पण जर गाणंच जर नसेल, तर जगून तरी काय उपयोग? त्यापेक्षा जोपर्यंत जगू; तोपर्यंत गात राहू! असं ती ठरवते आणि ती ऑपरेशन करून घेण्यास नकार देते.

ती आपलं गाणं चालूच ठेवते. तिची अवस्था अधिकच क्रिटिकल होत जाते. तिनं लवकरात लवकर ऑपरेशन करून घेतलंच पाहिजे असं डॉक्टर तिच्या आई-वडिलांना सुचवतात.

आई-वडिलांच्या खूप विणवणी नंतर ती ऑपरेशनला तयार होते. पण तिची एक अट असते, ऑपरेशन नंतर तिला कोणीही गाण्यापासून रोखणार नाही! मग भलेही तिच्या सोबत काहीही होवो... !

ती ऑपरेशनसाठी तयार होते आहे हे पाहून पुढील परिस्थितीला कसं हाताळावं हे नंतर बघू असा विचार करून तिचे आई-वडिल तिला तसे वचन देतात व तिची विनंती मान्य करतात.

ऑपरेशन होते. काही दिवसांच्या विश्रांती नंतर ती आपला रियाज पुन्हा चालू करते. तिचे रेकॉर्डिंग्स् पूर्वी सारखे चालू होते, पण अजूनही तिला गाण्यासाठी खूप कष्ट करावे लागत असतात. पण ती हार न मानता जिद्दीने आपले काम करत असते. आपल्या गळयाची ती पुरेपूर काळजी घेत असते...

आणि एक दिवस; नियती पुन्हा तिची हिंमत तोडण्याचा प्रयत्न करते. ऑपरेशन नंतर रुहीचा पहिला लाईव्ह कॉन्सर्ट होणार असतो. तिचा खूप मोठा चाहतावर्ग तिला शुभेच्छा देण्यासाठी व ऑपरेशन नंतरचं तिचं पहिलं गाणं ऐकण्यासाठी प्रचंड मोठ्या संख्येनं एकवटलेला असतो. आणि कॉन्सर्टपूर्वी एकटीच गाण्याचा सराव करत असताना तिचा आवाज बसतो. आपला शेवट जवळ आला असल्याचं तिच्या लक्षात येतं. पण चाहत्यांप्रती आपलं पहिलं कर्त्तव्य आहे असं ठरवून त्यांची इच्छा मोडायला नको म्हणून ती आई-वडिलांना किंवा कोणालाही आपल्या तब्येतीविषयी काही न सांगता तब्येत ठिक नसताना ती गायला सुरुवात करते...

गाणं गात असताना अचानक तिचा आवाज जातो. ती बधिर होते. तिची नजर वर शून्यात गुंतते. आणि अचानक सगळा परिसर अदृश्य होतो. वाजत असलेल्या कोणत्याही वाद्याचा आवाज तिला ऐकू येईनासा होतो. ना तिला प्रेक्षकांचा आवाज कानी पडत असतो... सगळीकडे पांढराशुभ्र प्रकाश पसरलेला असतो फक्त... त्या प्रकाशाकडे पाहतच तिच्या ओठांवर समाधानाचं स्मित विसावतं आणि ती स्टेजवरच कोसळते.

बॅग्राऊँडला डॉक्टरांचा आवाज: "ऑपरेशन नंतर तिने आपल्या घशाची काळजी घेतली नाही, तर ती जास्तीत जास्त वर्षभरच जगू शकेल... "

प्रेक्षकांचा गोंधळ... तिचे आई-वडिल, ऑर्गनाइजर्स, प्रेक्षक स्टेजवर धावतात... प्रेक्षकांचा गोंधळ हळू-हळू कमी-कमी होत जावून रुहिचं शांत व

समाधानानं भरलेलं सूंदरसं गाणं त्या गोंगाटाची जागा घेतं. आणि पडदा काळा होतो...

नियतीनं एवढा अन्याय करूनही रुहिनंच शेवटी डाव जिंकलेला असतो. गाणं म्हणतानाच, आपल्या स्वर गंगेनं सरस्वती देवी व प्रेक्षक राजाचा अभिषेक व आराधना करत असतानाच तिनं प्राण सोडलेला असतो... आणि म्हणूनच जाताना तिच्या ओठांवर स्मित तरारलेलं असतं...

समाप्त!

"रुहि" या नांवाचा अर्थ: आत्मा, संगीत स्वर, जे हृदयला स्पर्श करते असे उच्च आध्यात्मिक तत्त्व, अत्यंत प्रिय, उदय, अचानक पुढे येणे, विकसित करणे व विकसित होणे, वाढणे, समृद्ध करणे, वाढवणे, मनुष्याला वरच्या पदावर चढवणे, मन वरच्या पातळीवर नेणे, उभे करणे, उन्नती करणे, अंकुश, अंकुर.

'एक फूल' असाही या नांवाचा अर्थ होतो. एखादे फूल जसे एकच दिवस जगते, पण जाताना आनंद व सुगंध देऊन जाते. तशीच आहे या कथेची नायिका 'रुहि', जी जाताना आपल्या गाण्याने आनंद पसरवून जाते.

म्हणून हे नांव व याचा अर्थ आपल्या कथेला खूपच चपखल व मार्मिक आहे.

"FLAME"

<u>Intro</u>. :

<u>सनी</u> □कथेचा नायक□ः याचे खरे नांव 'सनंदन' आहे. पण हे नांव खूप 'ओल्ड फॅशन्ड्' वाटत असल्याने त्याच्या मित्रांनी त्याला 'सनी' हे नांव दिले आहे. त्याच्या मित्रांपैकी बरेच जण व्यसनं करणारी आहेत. पण हा मित्रांसोबत राहूनही व्यसनांपासून दूर आहे. सनीचे एकच तत्व आहे□'चांगल्याशी चांगले आणि वाईटाशी वाईट!' तो स्वतःहून कोणाला त्रास देत नाही आणि कोणी त्रास दिला; तर त्याला सोडतही नाही. एज्युकेशनल प्रोग्राम्स् बघणे व पुस्तके वाचणे हा त्याचा आवडता छंद. त्याचे म्हणणे आहे□की तो स्वतःच स्वतःला शिकवत आहे. कोणाला तरी दाखवण्यासाठी डिग्री मिळवणे त्याला पटत नाही. पण घरच्यांच्या आग्रहापोटी तो कॉलेज करत असतो. तो हूशार आहे□पण चौकटीतील शिक्षण त्याला मान्य नाही. म्हणून तो सतत कॉलेज बुडवत असतो. यामुळे त्याच्या शिक्षकांचे आणि त्याचे पटत नाही. त्याच्या या वागण्याने त्याच्याविषयी सर्वांच्या मनात अनेक गैरसमज आहेत. हा निडर आहे. हिंमतीच्या जोरावर कोणाशीही लढण्याची क्षमता आहे. शाळेत असल्यापासून त्याने ताईक्वांदोमध्ये नॅशनल व इंटरनॅशनल लेवलचे अनेक टायटल्स् जिंकले आहेत. अग्रेसिव असूनही तो सज्जन□सद्विचारी व देवाला मानणारा आहे□पण पुराणातला देव याला पटत नाही. तरी तो मंदिर नांवाच्या ठिकाणी जात असतो. कारण या ठिकाणी देव असो□नसो□पण शांत व मन प्रसन्न करणारे वातावरण असते हे निर्विवादपणे तो मान्य करतो. म्हणून तो मंदिरात जात असतो. शिवाय ही सृष्टी चालवणारी कोणती तरी शक्ती नक्कीच आहे अशी त्याची

धारणा आहे हे नक्की. नाही असं नाही. तो विज्ञाननिष्ठ□वस्तूनिष्ठ असून तर्क संगत विचार करणारा□प्रॅक्टिकल विचार करणारा मुलगा आहे. पण त्याची ही बाजू त्याचे मित्र सोडल्यास कोणाला माहित नाही. हा एक चांगला चित्रकारही आहे. उच्च मध्यमवर्गीय घरातील असूनही कॉमिक बुक्सचे स्केचेस् व डिजिटल पेंटिग्स् करून तो आपल्या पॉकेटमनीसाठी स्वतःच पैसे कमवत असतो. हे काम इतरांच्या दृष्टीने मात्र फालतू असते. पण हा इतरांच्या मतांची कधीच पर्वा करत नाही. हा बंडखोर आहे. समाजाचे नियम याला लागू पडत नाहीत. प्रेमासाठी काहीही करण्याची तयारी असणारा सनी आपल्या मित्रांसाठीही काहीही करण्याची तयारी ठेवतो. मित्रांना दुखावणे याच्या मनाला पटत नाही. पण त्यांच्या चूकीच्या गोष्टींमध्ये तो त्यांना साथ देत नाही. त्यांच्या चूका सुधारण्याचा प्रयत्न करतो.

<u>प्रिया</u> □कथेची नायिका□ः प्रिया ही अतिशय सुंदर□साधी□सरळ व एक मार्गी मुलगी आहे. चेह□यावर निष्पाप□निरागस भाव. पाहताक्षणी कोणीही प्रेमात पडावे अशी. देवाला माणणारी□रोज देवळात जाणारी प्रिया□मुळातच हुशार आणि तीच्या याच गुणांमुळे अनेक जण तीला मिळवण्यासाठी प्रयत्न करत असतात व तीच्याविषयी चूकीच्या अफवा पसरवत असतात. ही आत्मविश्वासू आहे. आपल्या मतांवर व घेतलेल्या निर्णयांवर ठाम राहणारी आहे आणि एखादी गोष्ट नाही पटली तरीही ते ती ठणकवून सांगणारीही आहे□अगदी समोर कुणीही असलं तरी□

Story:

कथेची सुरूवात होते ती सनीच्या कंप्युटर क्लोजअपने. तो ‘फ्लेम’ नांवाच्या ग्राफिक नॉवेलवर काम करत असतो. पहिल्या चॅप्टरच्या पहिल्या वाईड पॅनेलवरून (पॅनेलला ‘फ्रेम’ असेही म्हंटले जाते. डिसॉल्व्ह होवून ते चित्र लाईव्ह ॲक्शनमध्ये रूपांतरीत होते.

संध्याकाळ. सनी व त्याचे मित्र एका तळयाच्या खजिन्यावर बसलेत. कोणतीही वर्दळ नाही. त्यांचे दारू पिणे सिगरेटस् फुंकणे चालू असते. सनी मात्र चखणा खावून त्यांना कंपनी देत असतो. आणि सनी दारू वगैरे पित नसल्याने मित्र त्याची मापे काढत असतात. सनीच्या एका मित्राच्या भावाने पळून जावून लग्न केलेले असते. तो विषय निघतो.

सनीला हसू येते. तो म्हणतो, “हे लोक मॅरेथॉनमध्ये पळाले आसते, तर निदान गोल्ड मेडल तरी मिळालं असतं.”

त्याच्या या उपहासावर त्याचा मित्र चिडतो. तो म्हणतो, “च्यायला; तुला तर काय पटतच नाय!”

सनी त्याला बोलतो, “या जगात पोट हे एकच फक्त सत्य आहे. आणि ते भरण्यासाठी पैसा लागतो. प्रेमानं पोट नाही भरत.”

मित्र : शाना हायस□प्रेम बरोबर असलं□की माणूस कायपण करू शकतोय□

सनी : बरं चालतंय□मी तुला २० किलो प्रेम देतो. मला त्यात महिना काढून दाखव□

मित्र : च्यायला हेच्या□हेला काय बोलण्यात अर्थच नाय□

पुढे बोलता बोलता मध्येच मुलींचा विषय निघतो. सनी प्रेमाला न माणणारा मुलगा आहे. प्रेम म्हणजे फक्त केमिकल लोचा आहे असे त्याला वाटत असते. आपण ज्याला प्रेम म्हणतो□ते एकमेकांबद्दलचे आकर्षण मात्र असते□ मग ते सौंदर्याचे असेल□स्वभावाचे असेल□ज्ञानाचे असेल□कलेचे असेल किंवा आणखी कशाचे□असे त्याचे म्हणणे असते. आणि याविषयावर त्याचा मित्रांशी नेहमी वादही होत असतो. प्रेम ही संज्ञाच त्याला मान्य नसते. आणि तो हे मित्रांना पटवूनही देतो.

तो विचारतो□की त्याच्या मित्रांपैकी जवळ जवळ प्रत्येकाची गर्ल□ड आहे. तरीही ते इतर मुलींच्याकडे का बघतात□म्हणजेच ते त्या मुलींच्याकडे आकर्षित होतात. त्यांचे प्रेम जर इतकेच खरे असेल□तर ते त्याच्या गर्ल□डस् सोडून इतर मुलींच्याकडे पाहूच कसे शकतात□याचाच अर्थ असाही होतो□की त्यांनी कधी

त्यांच्या गर्लफ्रेंड्सवर ‘खरे’ प्रेम केलेलंच नाही. ते फक्त आकर्षणाचे शिकार आहेत. हे नैसर्गिक आहे. आणि प्रेम नांवाची गोष्टच या जगात नाही. एखादी आकर्षक व्यक्ती दिसली, की मेंदूमध्ये ‘ऑक्सिटॉसिन’ नांवाच्या हार्मोनचे सिक्रेशन होते आणि त्यालाच हे मूर्ख लोक प्रेम समजतात ही आणि एवढीच त्याची प्रेमाची व्याख्या.

दरम्यान ‘प्रेम’ या संकल्पनेखाली सनीच्या मित्रांच्या खूप वेगवेगळया गोष्टी चालू होत्या. त्याच्या माहितीतील बऱ्याच मुलींची पण उदाहरणे त्याच्या समोर होती. त्यामुळे सनीचा प्रेम वगैरे काही नसतं हा विश्वास दृढ होत चालला होता.

त्याच्या मित्रांनी कोणावर खरे प्रेम केले नसेल कदाचित पण आता मात्र त्याला खऱ्या प्रेमाची जाणीव लवकरच होणार होती...

बी. एस्. सी. थर्डला शिकत असलेला सनी कॉलेज सुरू झाल्यापासून पहिल्यांदाच कॉलेजला जात असतो. तेव्हा प्रिया त्याच्या जवळून जाताना त्याला दिसते. पाहताक्षणी तो तीच्याकडे ‘आकर्षित’ होतो. तो तिचा पाठलाग करू लागतो. ही गोष्ट लक्षात येताच प्रिया त्याला चुकवून निघून जाते. प्रियाला शोधण्याच्या नादात यावेळीही सनीचे कॉलेज चुकते.

संध्याकाळी सनी सुरेशकडे जातो ह्या सनीचा जवळचा मित्र. वडील इंजिनिअर. आई डॉक्टर. पण तरीही याची भाषा निव्वळ रांगडी.

चार वाक्यांमध्ये एकतरी शिवी हवीच हा त्याचा दंडक. गावी असणा□या याच्या मामेभावाचा याच्यावर खूप प्रभाव असतो□. ते बोलत असताना प्रिया तेथून पास होते. सनी तिच्याविषयी सुरेशकडे चौकशी करतो. सुरेशच्या लक्षात येते□की आजपर्यंत प्रेमाला नाकारणारा सनी त्याच्याही नकळत प्रेमात पडला आहे. असे तो सनीला बोलतोही. पण प्रेमाला न माणणारा सनी प्रथमदर्शनी प्रेमाला काय माणणार□ तिच्याविषयी स्वतः शहानिशा करून तिच्याशी बोलून ती योग्य वाटली□तर पुढे ठरवायचे आपल्या भावनांना नात्याचे नांव दयायचे की नाही□असा त्याचा विचार असल्याचे तो सुरेशला बोलून दाखवतो.

सुरेश सनीला सांगतो□की तिचे व त्याचे आजोळ एकच आहे. तिची आजी एकटी असल्याने तिला सोबत म्हणून प्रिया लहानपणापासून तिच्याकडे राहत होती□पण आता आजीची तब्येत बिघडल्याने त्या दोघी इकडे आल्या आहेत व ती त्यांच्याच वर्गात शिकायला आहे. ती आल्यापासून कॉलेजमधील सर्व मुले तिच्या मागे लागली आहेत असे सांगून ती चांगली मुलगी नाही□मुलांना झुरवण्याचे काम करते□खूप मुले तिच्यामुळे वाया गेली आहेत त्यामुळे सनीने तिचा विचार करू नये असा सल्लाहीतो सनीला देतो.

पूर्वी आजोळी गेल्यावर सुरेशही तिच्या मागावर असायचा□ पण तिच्या विषयी कळल्यावर त्याने तिचा विचार सोडल्याचे तो सांगतो □आणि आता वर्गातीलच एका मुलीवर सुरेश प्रेम□करत असतो□. सनी तिच्याकडे 'आकर्षि त' झाला असल्याने स्वतः खरं काय ते शोधण्याचे ठरवतो व यात सुरेशचीही मदत मागतो.

दूस□या दिवशी सनी व सुरेश कॉलेजवर पोहचतात. खूप दिवसांनी कॉलेजला आल्याने शिक्षक त्याच्या कानाखाली मारून प्रियासमोरच त्याचा अपमान करतात. यामुळे तो खूप चिडतो. सनीला पाहून प्रिया त्याच्याविषयी तिच्या मैत्रिणींकडे चौकशी करते व तो तिचा पाठलाग करत होता हेही सांगते. मैत्रिणी सनीची संगत चांगली नसल्याचे सांगतात. तो व त्याचे मित्र मुलींची चेष्टा करतात. तो सर्वांशी भांडतो त्यामुळे तीने त्याचा विचारही करू नये असा तिला सल्ला देतात.

सनीचे मित्र मुलींची चेष्टा करत असताना सनी त्यांना अडवत असतो□पण त्या विरोधाला तितका जोर नसतो.

रिसेस्मध्ये□अपमान केलेल्या शिक्षकाच्या बाईकमधील पेट्रोल काढून घेत असताना सनी व सुरेश प्रियाबद्दल बोलत असतात. ते एक मुलगा ऐकतो. कॉलेज सुटल्यावर तो सनीकडे येतो व तो प्रियावर प्रेम करत असल्याचे सांगून सनीला तिचा विचार सोडण्यास सांगतो. हे ऐकून सनी खूप चिडतो व त्या मुलाला मारू लागतो. हे प्रिया व तीच्या मैत्रिणी पाहतात. सनी प्रियाला पाहून त्याला मारणे बंद करतो व निघून जातो. या प्रसंगाने प्रियाच्या मैत्रिणी सनी विषयी तिचे मन आणखी कलूषित करण्याचा प्रयत्न करतात. यामागे सनीबद्दल असलेला त्यांच्या गैरसमज व प्रियाबद्दल वाटत असलेली काळजी एवढेच कारण असते.

संध्याकाळी प्रिया गावातील मंदिरात जाते. सनी तिच्या मागावर असतोच. शिवाय तो रोज त्या मंदिरात जात असतोच. तो मंदिरात शिरतो. प्रसाद वाटणाऱ्या एका लहान मुलाकडून तो प्रसादाचे पात्र घेतो व प्रसाद वाटत तो प्रियापाशी येतो. तो तिला प्रसाद देतो. प्रिया थोडी संकोचते□पण प्रसाद घेते. सनी तीला विचारतो, “रोज येतेस?” ती आज पहिल्यांदाच आल्याचे सांगते. सनी म्हणतो, “मी रोज येतो.”

प्रिया ः मग तुला तर माहित असेलच□की मी रोज येत नाही ते...

सनी ः हो. पण बोलायला सुरूवात करावी म्हणून विचारले.

सनीच्या या बोलण्याने प्रियाला हसू येते. दोघांमध्ये बोलणे चालू होते. दोघांच्या संवादातून प्रियाला समजते की सनी वाईट नाही. त्याच्याविषयी इतरांच्या मनात गैरसमज आहेत. यामुळे तिला त्याच्याविषयी आत्मियता वाटू लागते.

दोघांचे मंदिरात भेटणे चालू होते. बोलताना सनी नेहमी लहान दगड हातात घेऊन खेळत असतो. एकदा प्रिया सनीला त्याचे कारण विचारते. सनी तिला सांगतो, “दगड जसा प्रत्येक ऋतू-वातावतणात स्थीर व अभेद्य असतो तसे कोणत्याही परिस्थितीत स्थीर राहण्याची शिकवण मला या दगडाकडून मिळते. प्रत्येक गोष्टीतून काही ना काही शिकायला मिळते प्रिया. प्रश्न आपला असतो, आपण ते शिकायचे की नाही याचा!”

काही दिवस असेच निघून जातात. त्याचे फोनवर बोलणे□ भेटणे□एकमेकांना जाणून घेणे चालू असते. सनीचे प्रेमाविषयीचे मतही बदलू लागते. प्रेमाची सुरूवात जरी आकर्षणाने होत असली□तरी त्याच्या पुढील पाय□या आस्था□निखळ प्रेम अशाही असू शकतात हे त्याला पटू लागते. विज्ञान कोणत्याही प्रश्नाचे उत्तर जरी देवू शकत असले□तरी मानवी भावनांचे विश्लेषण विज्ञान नाही करू शकत□असे आता त्याला वाटू लागते.

एक दिवस ते बोलत असताना□प्रिया त्याला विचारते□

प्रिया ः हे जग खोटं आहे□स्वप्न आहे असं जर तू म्हणतोस□तर लोकांनी चांगलंच वागलं पाहिजे असं तुला का वाटतं□का नाही प्रत्येकानं आपल्या मनाप्रमाणं वागावं□

सनी ः तुला स्वप्न पडतात□

प्रिया ः आता मधीच हे काय□

सनी ः नाही सांग की□

प्रिया ः होय.

सनी ः कसली□

प्रिया ः म्हणजे□

सनी ः म्हणजे□चांगली का वाईट□

प्रिया ः दोन्ही.

सनी ः तुला कुठली आवडतात□

प्रिया ः हा काय प्रश्न आहे. ऑफ कॉर्स् चांगलीच□

सनी ः बघ. वाईट स्वप्न कोणालाच आवडत नाहीत. मला पण नाही. हे जग एक स्वप्न आहे. ते माणसाच्या कल्पनेतनं तयार झालंय असं मी जरी म्हणत असलो□तरी ते स्वप्न सुंदरच असलं पाहिजे. नाही□□

प्रिया ः पॉईन्ट□

सनी ः मग□मी कधी पॉईन्ट शिवाय बोलतच नाही. □आणि दोघे हसतात□.

दरम्यानच्या काळात सनीचा एक मित्र त्याच्या गर्ल□डला पळवून नेण्याच्या तयारीत असतो. सनीला त्याचा तो निर्णय पटत नाही. आतताई पणे त्या मुलीला पळवून नेवून तो तिला ठेवणार कुठे□खायला काय घालणार आहे□ असा प्रश्न तो मित्रासमोर उभा करतो. मित्र फार तर फार १□२ महिने मदत करतील पुढे काय□प्रत्येकाला आपापले आयुष्य आहे. कोणी तुला पोसणार नाही. असा सल्लाही त्याला देतो. तो मदत करण्यास नकार देतो. तरी इतर मित्रांच्या मदतीने त्याचा मित्र त्याच्या गर्ल□डला पळवून नेतोच. सनीने मित्राला मदत करण्यास नकार दिल्याने सर्व मित्र त्याच्याशी संबंध तोडतात. आणि आता तो एकटा पडतो. सुरेश मात्र सनीची साथ सोडत नाही.

एवढे मित्र असूनही त्याला त्याच्या विचारांचं कोणी भेटलेलं नसतं. तो नेहमी गर्दीत असूनही एकटाच राहिलेला असतो. त्याला कोणाच्या तरी सोबतीची गरज असते. आणि तो हे खरे कारण सांगून एक दिवस प्रियाला विचारतो. प्रेमाविषयी त्याचे काय मत आहे हे तिला समजलेले असते. तरीही तीही त्याला होकार देते. कारण ती त्याच्या प्रेमात पडलेली असते. आणि ती हे जाणून असते□की आता त्याचेही प्रेमाविषयीचे मत हळू□हळू बदलू लागले आहे.

त्यांच्या शहरामध्ये टोनी नावाचा एक डॉन असतो □याचे खरे नांव ‘तरूण’ असते. लहान भाऊ राकावर अतिशय प्रेम करणारा. हा पोरकट वयात असताना आई□वडील गेल्यावर याच्या मित्रांनी याला खूप मदत केलेली असते. त्यामुळे □र असला□री मित्र व मैत्रीविषयी याला आस्था असते□ तो बाईक स्टंटस् व रेसेस् ऑर्गनाईज् करून त्यावर जुगाराचा धंदा करत असतो. त्याचा लहान भाऊ राका (खरे नांव ‘राकेश’) याने २ वर्षांपूर्वी कॉलेज सोडलेले असते. तरीही मुली पाहण्यासाठी व रॅगिंग करण्यासाठी तो कॉलेजवर येत असतो. याला भयंकर इगो आहे व आपला इगो जपण्यासाठी हा कोणत्याही थराला जावू शकतो. त्यामुळे कोणी शिक्षकही त्याला काही बोलत नसतात.

कॉलेज सुरू झाल्यापासून राका पहिल्यांदाच कॉलेजवर आलेला असतो. समोरून प्रिया येते. राका संमोहीत होवून तिच्याकडे पाहू लागतो व तक्षणी तिच्या प्रेमात पडतो. त्याचा एक मित्र रॅगिंग करण्याच्या हेतूने प्रियाला अडवतो. राका मित्राच्या मुस्काटात मारून त्याला तिच्या मार्गातून दूर करतो. अशा अचानक घडलेल्या घटनेने तटस्थ असलेली प्रिया थोडी दचकते. घाबरलेली प्रिया वर्गात निघून जाते. पण ती याबद्दल सनीला मात्र काही सांगत नाही.

आता राका प्रियाला इम्प्रेस करण्याच्या मागे लागतो. पण प्रिया त्याला भाव देत नाही. एके दिवशी राकाला सनी व प्रिया यांच्या प्रेमाबद्दल कळते. राका सनीला तीच्यापासून दूर राहण्याची धमकी देतो. तेव्हा सनी त्याला मारतो. राका तेथून निघून जातो.

संध्याकाळी□टोनीचे लोक सनी व सुरेशला टोनीकडे घेऊन जातात. राकाला मारल्याने टोनी सनीवर चिडलेला असतो. सनी व सुरेशला बांधण्यात येते. १ बाईकर बाईक चालू करून सनीच्या दिशेने येतो. सनी त्याच्या डोक्यावर किक मारून त्याला खाली पाडतो. यामुळे टोनी जास्तच चिडतो व दोघांना चालू रेसमध्ये फेकून देतो व जो बाईकर त्यांना ठार मारेल□त्याला मोठे बक्षिस दिले जाईल असे जाहिर करतो. बाईकर्स् त्यांना ठार मारण्याचा प्रयत्न करू लागतात. सनी व सुरेश स्वतःला वाचवण्यासाठी धावत असतात. त्याचबरोबर सनी त्यांच्याशी फाईटही करत असतो. धावता□धावता सुरेश खाली पडतो. १ बाईकर त्याच्या अंगावर बाईक घालण्याचा प्रयत्न करतो□पण सनी स्वतःचा जीव धोक्यात घालून सुरेशला वाचवतो.

हे पाहून टोनी रेस थांबवतो. दोघांना पुन्हा टोनीकडे आणले जाते. टोनी सुरेशवर गन रोखतो. हे पाहून सनी खूप चिडतो व टोनीच्या हातून गन हिसकावून घेऊन उलट त्याच्यावरच ती रोखतो. हे पाहून टोनीचे सर्व लोक सनीला मारण्यास पुढे सरसावतात□पण टोनी त्यांना जागीच थांबण्यास सांगतो व सनीला हसत मुखाने आलिंगन देतो व बोलतो; “प्रेमासाठी लढणारे तर खूप पाहिलेत□पण मित्रासाठी

लढणारा इतक्या दिवसांनी आज पहिल्यांदा पाहिला!" आणि तो सनीला आश्वासन देतो□की त्याच्या आणि प्रियाच्या मधे कोणीही येणार नाही आणि तशी राकालाही ताकिद देतो.

सनी सारखा मित्रांना जीव लावणारा मुलगा आपला मित्र असावा या विचाराने टोनी सनी समोर मैत्रीचा प्रस्ताव ठेवतो. सनी त्याचा मैत्री प्रस्ताव मान्य करतो. याचा आनंद होवून सनीवर लावलेले बेटींगचे पैसे तो सनीला देवू करतो□पण सनी ते न घेता निघून जातो.

टोनीने सनीला सोडून दिल्याने राका चिडतो व सनी आणि प्रियाबद्दल प्रियाच्या घरी सांगतो. घरी प्रियाकडे मिळालेल्या माहितीची शाहनिशा केली जाते आणि न घाबरता ती सर्व सत्य सांगते. मग तिच्या मैत्रिणींना बोलवून घेतले जाते. सनी विषयीचा गैरसमज आणि प्रियाविषयीच्या काळजीपोटी त्या तिच्या घरच्यांना सनी वाईट असल्याचे सांगतात.

दूस□या दिवशी□प्रिया कॉलेजला आली नाही म्हणून सनी प्रियाच्या मैत्रिणींना विचारतो. त्या त्याला काही सांगत तर नाहीतच□पण त्याला तिच्यापासून दूर राहण्याचा सल्लाही देतात. मग तो तिला फोन लावण्याचा प्रयत्न करतो□पण तिचा फोन काढून घेतलेला असतो. तिचे वडील पेपर मॅन्युफॅक्चरींग फॅक्टरीचे ऑनर असतात. घरात तणाव असल्याने आज तिचे वडील फॅक्टरीत

जाण्याचे टाळतात. तिचा मोठा भाऊ त्यांना व्यवसायात मदत करत असतो□पण तोही आज घरीच असतो. प्रियाच्या मैत्रिणींकडून सनीचे वडील सी. ए. असल्याची गोष्ट तिच्या वडलांना कळलेली असते. त्यामुळे ते त्यांच्या सी. ए. ला बोलावून घेवून सनीच्या वडलांविषयी व सनीविषयी काही माहिती आहे का असे विचारतात. तो सी. ए. सनीच्या वडलांचा मित्रच निघतो. त्यांनी एकत्र सी. ए. केलेले असते. त्यांच्याकडूनही प्रियाच्या वडलांना सनीविषयी काही खास ऐकायला मिळत नाही. सनीला आयुष्यात काही ध्येयच नाही असे ते त्यांना सांगतात □पण हा त्यांचा दृष्टिकोन असतो□.

तेवढयात□प्रियाची एक मैत्रिण कॉलेज सुटल्यावर तिला भेटायला येते. प्रिया तिच्या फोनवरून घडला प्रकार सनीला सांगते. तेव्हा सनी तिच्या घरी जावून त्यांच्या नात्याची सर्व जबाबदारी स्वीकारण्याचे ठरवतो. प्रिया त्याला तसा अविचार करण्यापासून अडवण्याचा प्रयत्न करते. पण “आपण प्रेम केलेय. गुन्हा नाही. आपल्याला कोणालाही घाबरण्याची गरज नाही. उलट आपला निर्णय ठामपणे सांगण्याची गरज आहे.” असे तो तिला बोलतो.

सनी ठामपणे प्रियाच्या घरी पोहोचतो. सुरेशही त्याच्या सोबत असतो. सनी सुरेशला बाहेरच थांबवतो व प्रियाच्या घरात जाऊन तिच्या

वडिलांशी बोलण्याचा प्रयत्न करतो□पण ते काही ऐकून घेण्याच्या मनःस्थितीत नसतात. तशात प्रियाचा चुलत भाऊ सनीवर हात उचलतो. सनी त्याला अडवून मारतो व बोलतो, "मी याच्यावर हात उचलला कारण मला तुम्हाला हे पटवून द्यायचे होते□की मी माझे प्रेम मिळवण्यास समर्थ आहे, पण मला भांडण नको आहे!" आणि जोपर्यंत ते काही ऐकून घेत नाहीत तोपर्यंत तो तेथेच बसून राहण्याचा निर्णय घेतो. त्याच्या या वागण्याने प्रियाचे भाऊ जास्तच चिडतात. प्रियाला तिच्या खोलीत बंद केले जाते व प्रियाचे भाऊ मिळून सनीला मारू लागतात. सनीही प्रतिकार न करता मार खातो. प्रियाचे वडील समजूतदार असतात. ते त्यांच्या मुलांना थांबवतात. सुरेश पळत आत सनीपाशी येतो व त्याला हॉस्पिटलमध्ये घेवून जातो. सनीवर उपचार चालू होतात. सुरेश सनीच्या आई□वडिलांना कळवतो□पण सनीच्या या अवस्थेचे खरे कारण सांगत नाही व कॉलेजमध्ये भांडण झाल्याचे खोटे सांगतो.

प्रिया घरच्यांशी बोलणेही बंद करते. घरच्यांपासून दूर राहण्यासाठी ती इच्छा नसताना कॉलेजला जावू लागते. प्रियाच्या घरचे सुशिक्षित व समजूतदार असल्याने तिच्यावर जास्त बंधने लादली जात नाहीत. उलट तिला थोडे मनाप्रमाणे वागू दिले तर ती शांत होईल म्हणून तिला मोकळीक दिली जाते. पण तिच्या काळजीपोटी तिचा भाऊ तिला कॉलेजला सोडण्यासाठी व परत घरी नेण्यासाठी जावू लागतो. त्यामुळे ती सनीला भेटण्यासाठी हॉस्पिटलमध्ये जावू शकत नाही.

सनीशी भेट होईल या आशेने प्रियाचे मंदिरात जाणे चालूच असते. त्यामुळे तिच्यावर नजर ठेवण्यासाठी तिचा भाऊही तिच्यासोबत जावू लागतो. यामुळे ती भावाशी अधिकच तोडून वागू लागते.

त्यामुळे तिचा भाऊ हॉस्पिटलमध्ये जावून सनीला भेटतो व त्याला म्हणतो, “तू एक चांगला माणूस आहेस यात काही शंका नाही, पण आयुष्यभर संसार करून लग्न टिकवण्यासाठी फक्त चांगला माणूस असणं उपयोगाचं नाही. तरी तू प्रियाचा विचार सोड. तिला विसरून जा. इथून पुढे तिला भेटताना व बोलतानाही दिसू नको!” त्याच्या बोलण्यातील धमकीचा स्वर सनीला जाणवतो. आपण शांतपणे बोलत असतानाही प्रियाच्या घरच्यांनी आपल्याला मारले या विचाराने सनी रागावलेला असतोच. त्यामुळे या घटनेने त्यांच्याविषयीचा सनीच्या मनातील राग अजूनच दृढ होतो.

प्रिया आपल्याला भेटायला हॉस्पिटलला आली नाही याची सलही त्याच्या मनात असतेच. प्रेम या भावनेविषयी पुन्हा त्याला शंका वाटू लागते. मित्र तर राहोच□पण प्रियादेखील आपल्याला भेटायला आली नाही या विचाराने प्रेमाविषयीचे आपले पूर्वीचेच मत योग्य होते□असा त्याला विश्वास वाटू लागतो.

दूसरीकडे प्रियाची अवस्था न बघवल्याने तिचे वडील त्यांच्या सी. ए. कडून सनीच्या वडलांना भेटायला बोलावणे पाठवतात. त्यांच्या ऑफिसवर दोघे भेटतात. तेव्हा सनीच्या वडलांना सर्व प्रकार प्रथमच प्रियाच्या वडलांकडून कळतो.

ते सनीच्या वडलांना सांगतात□की जात□पात□पैसा□ तोलामोलाचं घराणं अशा गोष्टी ते मानत नाहीत. पण ज्या मुलाच्या हाती आपल्या मुलीचा हात द्यायचा□तो किमान शिकलेला□तिला सांभाळण्याइतकं कमवणारा तरी असावा अशी अपेक्षा ठेवणे काही गैर नाही. आणि दूर्दैवाने त्यांच्या मुलाप्रती सर्वांचेच मत वाईट आहे. तर मग अशा मुलाला आपली मुलगी सोपवताना कोणताही बाप विचार करणारच□

सनीच्या वडलांना त्यांचा मुद्दा पटतो□किंबहुना तो पटवून घ्यावा लागतो. प्रियाच्या वडलांनी त्यांचा कोणताही अपमान न करता आपले म्हणणे मांडलेले असते. आणि यात न पटण्यासारखेही काही नसतेच.

इकडे टोनीने नवीन रेस ऑर्गनाईज् केलेली असते. ती सनीने पहावी अशी टोनीची इच्छा असते. त्यामुळे तो सनीला भेटायला कॉलेजवर येतो. सुरेश कडून त्याला सर्व कळते. टोनी लगेच हॉस्पिटलला पोहचतो. तो रागाच्या भरात प्रियाला उचलून आणण्याचे ठरवतो□पण सनी त्याला अडवतो. टोनी शांत होतो. तो त्याची रेस रद्द करतो व २ माणसे सनीच्या देखरेखीसाठी ठेवतो. सनी हळू□हळू बरा होऊ लागतो.

प्रियाचे कॉलेज चालूच असते. सनीही बरा होऊन कॉलेजला पोहचतो. सुरेश सोडून हॉस्पिटलमध्ये कोणीही भेटायला गेलेले नसते. त्यामुळे एकटे राहण्यापेक्षा मित्रांची साथ पुन्हा मिळवावी म्हणून सनी त्याच्या मित्रांची माफी मागतो व पुन्हा मित्रांच्या विरोधात जायचे नाही असे स्वतःशीच ठरवतो. मित्रही त्याला माफ करतात.

सनी त्याच्या मित्रांसोबत कट्ट्यावर बसलेला असतो. मित्र एका मुलीची चेष्टा करतात. सनीला ते पटत नसते पण मित्रांना कसे काही बोलणार म्हणून सनी गप्पच असतो. ती मुलगी रडत वर्गात जाते. प्रिया तीला रडण्याचे कारण विचारते. ती रडण्याचे कारण सांगते. या गोष्टीने प्रिया खूप चिडते. ती सनीकडे जाते व त्याच्यावर रागावून त्याला जाब विचारते.

सनी तीला बोलतो, “ते माझे मित्र त्यांना काही बोलून मी त्यांना नाही दुखावू शकत...!”

सनीच्या या उत्तराने प्रियाच्या रागाला सीमाच उरत नाही. ती म्हणते, “उद्या तुझ्या मित्रांनी माझी छेड काढली किंवा तुझ्या मित्रांपैकी कोणी माझ्याशी चुकीचं वागलं तरीही तू शांतच बसणार माझ्या मैत्रिणी तुझ्या विषयी जे सांगत होत्या ते बरोबरच होते. मीच मूर्ख आहे, त्यांच्यावर विश्वास ठेवला नाही!”

हे ऐकून सनीही चिडतो व म्हणतो, “सुरेशनेही सांगितलेच होते की तू फक्त मुलांना झुरवण्याचे काम करतेस आणि ज्यावेळी कोणी मुलगा

तुझ्यावर प्रेम करू लागतो□त्यावेळी तू काही तरी कारण काढून सोडून जातेस. आता मलाही पटतंय की तो खरंच बोलत होता. तू मला पहायला एकदाही आली नाहीस आणि आताही मी कसा आहे हे विचारण्याऐवजी तू काही तरी कारण काढून माझ्याशी भांडत आहेस?”

सनीच्या या बोलण्याने प्रिया खूप दुखावते. “हाच तुझा माझ्यावरचा विश्वास असेल, तर मला तुझ्याशी कोणताही संबंध ठेवायचाच नाही!” असे बोलून प्रिया सनीच्या प्रश्नाचे उत्तर न देता निघून जाते.

रात्री सनी घडलेल्या प्रकाराबद्दल विचार करू लागतो. तेव्हा त्याच्या लक्षात येते□की प्रियाची बाजू बरोबर होती. ते जरी मित्र असले तरी त्यांचे वागणे चुकीचे होते त्यामुळे त्यांना रोखायला हवे होते. शिवाय घरच्यांना डावलून ती त्याला हॉस्पिटलमध्ये कशी काय भेटायला येवू शकणार होती□हे त्याच्या लक्षात येते. या विचारात असतानाच त्याच्या लक्षात येते□की प्रियाच्या घरच्यांचा राग त्याने प्रियावर काढला आहे.

दूस□या दिवशी सनी कॉलेजवर पोहोचतो. प्रियासमोर जाण्याची त्याच्यात हिंमत नसते. प्रियाही त्याला इग्नोर करू लागते. सनी व त्याचे मित्र कट्ट्यावर बसलेले असतात. समोरून एक मुलगी येत असते. सनीचे मित्र तीची चेष्टा करण्याचा प्रयत्न करतात. याचा राग येऊन सनी मित्रांशी भांडतो व त्या मुलीची माफी मागतो. तसेच मित्रांना इथून पुढे कोणत्याही मुलीला त्रास न देण्याची ताकीद करतो. हे प्रिया वर्गाच्या दारापासून पाहत असते. तीचे डोळे पाणावलेले असतात.

सनी वर्गाकडे येऊ लागतो. प्रिया मागे सरकून दाराच्या आडोशाला उभी राहते. सनी दारापाशी पोहोचतो. दोघांची नजरानजर होते. सनीच्या डोळयांत पाणी येते. तो काही न बोलता बाहेर निघून जातो. प्रिया डोळे घट्ट मिटून रडू लागते.

सनी खूप अस्वस्थ झालेला असतो. तो शिक्षणात गॅप घेऊन मावशीकडे जाण्याचा निर्णय घेतो व पुढील वर्षापासून शिक्षणात नीट लक्ष देईन असे वडिलांना सांगतो. त्याच्या वडिलांना त्याचा हा निर्णय पटत नाही□पण सनी जीवनाकडे गांभीर्याने पाहत आहे या विचाराने त्याची आई त्याला परवाणगी देते व वडिलांनाही त्याचा निर्णय पटवून देते.

संध्याकाळी□सनी मंदिरात प्रियाची वाट पाहत असतो. प्रिया व तीचा भाऊ तेथे येतात. भाऊ गाडीजवळूनच देवाला नमस्कार करून तेथेच थांबतो. प्रिया मंदिरात येते. ती देवाला नमस्कार करत असताना सनी तीच्याकडे येतो.

तो बोलतो, “प्रिया, तुला मी म्हणालो होतो ना, की प्रत्येक गोष्टीतून काही ना काही शिकायला मिळते□मी तुझ्याकडूनही काही तरी शिकलोय आणि ते म्हणजे स्त्रीचा आदर करणं□मी तुला जे काही बोललो त्याबद्दल मला माफ कर. आता मी तेव्हाच तुझ्यासमोर येईन□जेव्हा माझे मन शुद्ध व शांत होईल!” आणि तो निघून जातो. प्रिया जाणा□ सनीकडे पाहू लागतो. सनीचे लक्ष नसते□ पण प्रियाचा भाऊ रागावलेल्या भावमुद्रेत समोर पाय□ांवर उभा असतो. प्रिया

सनीच्या मागून थोडी पुढे आलेली असते. ती भावाला पाहते. तो तीला रागाने घरी घेऊन जातो.

ती अजूनही सनीला भेटते असे वाटून तीचे वडील तीचे लग्न करण्याचा निर्णय घेतात.

सनी मावशीकडे पोहोचतो. तो रात्रंदिवस उदासच राहू लागतो. कोणाशी जास्त बोलत नाही. भावंडांमध्ये मिसळत नाही म्हणून त्याच्या मावशीला त्याची काळजी वाटू लागते.

इकडे प्रियाचे लग्न ठरते. सुरेशला ही बातमी कळते. सुरेश सनीला फोन करू लागतो. फोन लागतो□पण सनी घेत नाही. प्रियाचेही कॉल्स तो स्वीकारत नाही. सुरेश टोनीला भेटून त्याला सर्व सांगतो. टोनी खूप चिडतो. सुरेश सनीच्या घरच्यांकडे सनीविषयी चौकशी करतो. पण सनीने आपण कुठे आहोत हे कोणालाही कळू न देण्याविषयी सनीने आधीच घरी सांगून ठेवलेले असते. मग टोनी त्याचे कॉंटॅक्टस् वापरून सनीला शोधून काढतो व सुरेशला घेवून सनीच्या मावशीच्या गावी पोहोचतो. मावशीकडून त्यांना समजते□की सनी गावाबाहेरील तलावाकडे गेला आहे. दोघे तेथे जावून सनीला भेटतात. टोनी सनीला प्रियाच्या लग्नाची बातमी सांगतो व तो त्याला प्रियाशी लग्न करण्यासाठी न्यायला आल्याचे सांगतो. प्रियाचे लग्न मोडणे सनीला अनैतिक वाटत असते. त्यामुळे तो

टोनीला मैत्रीची शपथ घालून तसे काही न करण्यास सांगतो. टोनी हताषपणे हे मान्य करून सुरेशसोबत परत येतो. त्याचवेळी प्रियाचा पुन्हा फोन येतो. आता सनी तो कॉल रिसिव्ह करतो...

सनी ः □शांतपणे□बोल.

प्रिया ः □चिंतेने□माझं लग्न ठरलंय...

सनी ः □शांतपणे□मग□

प्रिया ः □शॉक्ड्□तुला काहीच बोलायचं नाही□□

सनी ः काय बोलू मी□

प्रिया ः □ठामपणे□मी येते तुझ्याकडे□

सनी ः मला हेच करायचं असतं□तर ते मी कधीच केलं असतं. स्वतःच्या स्वार्थसुखासाठी जवळच्या सगळयांना दुखावणं मला पटत नाही आणि ते पण आपल्या आई□वडलांनाच□तुला तरी हे पटतं□कोणालाही मानसिक त्रास देणं हा गुन्हा आहे. शिवाय तुला साथ देण्याइतका अजूनही मी सक्षम नाही प्रिया.

प्रिया ः □व्याकूळतेने □मग आता मी काय करू□

सनी ः □शांतपणे□लग्न कर. सुखी रहा□पण आधी ग्रॅज्युएशन पूर्ण कर.

आणि तो प्रियाच्या उत्तराची वाटही न पाहता फोन कट करतो.

सनी : □स्वतःशीच□ माझ्या सारख्या हिप्पी बरोबर तू कधी सुखी होवू शकणार नाहीस प्रिया. हे मला माहित आहे. प्रेम ब्रिम काही नसतं गं. माणसाला फक्त त्याला हव्या असणाऱ्या व्यक्तीवर अधिकार हवा असतो. या अधिकारवादी स्वार्थालाच माणसानं प्रेम हे गोंडस नावं दिलंय. या जगात प्रत्येकाची अशी वेगळी सत्यं आहेत. आणि तीही परिस्थितीप्रमाणं आणि स्वार्थाप्रमाणं बदलत असतात. जर सत्य एक नसेल□ तर हे जग एका स्वप्नापलिकडे काही नाही असाच याचा अर्थ होतो. आपण मात्र या खोटया जगात मुर्खासारखे आधार शोधत असतो. मला खात्री आहे□ लग्नानंतर तू वर्षाभराच्या आतच मला विसरशील□ हा निसर्गाचा नियमच आहे...

आणि तो उपहासाने स्मित करतो. ॲंगल चेंज होवून 'क्लोजअप' वरून 'व्हाईड शॉट फ्रेम सनीज् ऑव्हर दी शोल्डर' ला जातो. तो त्याच्या मोबाईल वरून तो काम करत असलेल्या कॉमिक पब्लिकेशन कंपनीला फोन करून त्याच्या नवीन ग्राफिक नॉवेलची आयडिया पब्लिशरला सांगतो. त्याचे टायटल असते, "फ्लेम!"

'व्हाईड शॉट फ्रेम सनीज् ऑव्हर दी शोल्डर' ही चित्रपटाची शेवटची फ्रेम डिसॉल्व्ह होवून त्याचे रूपांतर पुन्हा सनीच्या कंप्युटर स्क्रीनमध्ये होते आणि तो ग्राफिक नॉवेलच्या शेवटच्या चॅप्टरच्या शेवटच्या पॅनेल मध्ये कॅप्शन लिहितो□

"ॲन्ड हि इज बॅक टू पवेलियन... !"

आणि ती क्लोजअपची □म डिसॉल्व्ह होवून त्या कंप्युटर स्□नवरील ग्राफिक नॉवेलच्या पेजचे रूपांतर हार्ड कॉपी नॉवेलच्या बुकमध्ये होते. खाली "दी एन्ड" लिहिलेले असते व बोटात एन्गेजमेंट रींग असलेला व पुसटशी मेहंदी असलेला एक हात ते बुक बंद करतो.

प्रिया : □वॉईस ऑवर□हा नाही सुधारणार□

समाप्त□

ई साहित्य प्रतिष्ठान

ई साहित्य प्रतिष्ठान दहा वर्षांपुर्वी सुरू झालं. जगभरात ई पुस्तकांची संकल्पना रुजू लागत असतानाच मराठीतही ई पुस्तकं सुरू झाली. मराठीत अमॅझॉन सारखे प्रचंड इन्व्हेस्ट्मेंट करणारे खिलाडी उतरले. त्यांच्यासमोर ई साहित्य म्हणजे अगदीच लिंबुटिंबू. पण गेली दहा वर्षं आणि आजही गुगलवर "मराठी पुस्तक" किंवा "Marathi ebook" टाकले की ४ कोटी ९३ लाख नांवांमध्ये पहिले दुसरे नाव येते ते ई साहित्यचेच. ही करामत आहे आमच्या लेखकांची. वाचकांना सातत्याने दर्जेदार मनोरंजक उच्च प्रतीची पुस्तके "विनामूल्य" देणारे आमचे लेखक हेच या स्पर्धेचे विजेते आहेत.

मराठीत "साहित्यरत्नांच्या खाणी" निपजोत या ज्ञानोबांनी मागितलेल्या पसायदानाला ईश्वराने तेवढ्याच उदारतेने खाणींचा वर्षाव करून प्रतिसाद दिला. मराठीचे दुर्दैव हे की या खाणींतली रत्ने बाहेर आणणे आणि त्यांचे पैलू पडल्यावर त्यांना शोकेस करणे आणि जागतिक वाचकांसमोर ते पेश करणे यात आपण कमी पडलो. इथे उत्तम साहित्यासाठी भुकेलेले वाचक आणि उत्तम वाचकांच्या प्रतिक्षेतले साहित्यिक यांच्यात ब्रिज बनणे आवश्यक आहे. विशेषतः डॉ. नितीन मोरे यांसारखे साहित्यिक ज्यांना लिहिण्यात आनंद आहे पण त्यापुढील जटील प्रक्रियेत पडण्यात रस नाही अशांसाठी. विदेशांत मोठे लेखक एजंट नेमतात आणि ते बाकी सर्व व्यवहार पहातात. मराठीत ही सोय नाही.

ई साहित्य प्रतिष्ठान ही काही अनुभवी प्रोफ़ेशनल प्रकाशन संस्था नव्हे. पण गेल्या दहा वर्षांत आमच्या हे लक्षात आले की मराठीत रत्नांच्या खाणी आहेत आणि त्यांत उतरून हात काळे करून माती गाळ उपसत राहून जर चिवटपणे काम करत राहिले तर एकाहून एक भारी रत्ने गवसणार आहेत. एखाद्या मोठ्या धनिकाने,

पंडितांच्या सहाय्याने, दरबारी आश्रयासह जर हे काम हाती घेतले तर मराठी भाषेतले साहित्य जागतिक पटलावर आपला ठसा नक्की उमटवेल.

डॉ. नितीन मोरे यांची अकरा अप्रकाशित पुस्तके प्रकाशात आणण्याचा मान ई साहित्यला मिळाला. माधुरी नाईक यांची दहा, शंभू गणपुले यांची नऊ, डॉ. वसंत बागुल यांची बारा, शुभांगी पासेबंद यांची सात, अविनाश नगरकर यांची पाच, रत्नाकर महाजन यांची सहा, शशांक परुळेकर यांची चार, अरुण कुळकर्णी यांची चार अशा अनेकांच्या पुस्तकांना वाचकांपर्यंत नेण्याचे भाग्य ई साहित्यला लाभले. असे अनेक “स्वांतःसुखाय” लिहीणारे उत्तमोत्तम लेखक कवी या मराठीच्या “साहित्यरत्नांचिया खाणीं” मध्ये आहेत. अशोक कोठारे यांनी महाभारताच्या मूळ संहितेचे मराठी भाषांतर सुरू केले आहे. सौरभ वागळे, ओंकार झाजे, पंकज घारे, विनायक पोतदार, दिप्ती काबाडे, भूपेश कुंभार, सोनाली सामंत, केतकी शहा, सुरज गाताडे, निमिष सोनार, सविता नाबर, संजय बनसोडे, आशा पाटील, नासा येवतीकर, निरंजन कुलकर्णी असे अनेक नवीन लेखक सातत्यपूर्ण लेखन करत आहेत. ई साहित्य कडे हौशी लेखकांची कमी कधीच नव्हती. पण आता हौसेच्या वरच्या पायरीवरचे, लेखनाकडे गंभीरपणे पहाणारे आणि आपल्या लेखनात प्रगती कशी होईल याकडे लक्ष देणारे लेखक येत आहेत. त्यांच्या साहित्याच्या प्रकाशाला उजाळा मिळो. वाचकांना आनंद मिळो. मराठीची भरभराट होवो. जगातील सर्वोत्कृष्ट साहित्यिक प्रसवणारी भाषा म्हणून मराठीची ओळख जगाला होवो.

आमेन
सुनील सामंत
ई साहित्य प्रतिष्ठान